

ת"ד 1962/08/13 - מדינת ישראל נגד יעקב אלוש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1962-08-13 מדינת ישראל נ' אלוש
תיק חיצוני: 20-21935/12

בפני	כב' השופט דורית בונדה
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	יעקב אלוש

גזר-דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בכלל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כשזו לו הרשעתו השנייה בתיק זה (הרשעתו הראשונה בוטלה לאחר שבית המשפט המחוזי הנכבד, כב' השופט רענן בן-יוסף התיר לנאשם לחזור בו מהודיה).

2. עתה משהורשע הנאשם בשנית, עתרה המאשימה בטיעוניה לעונש להחמיר בעונשו של הנאשם מזה שנגזר עליו בראשונה, תוך שהפנתה לנסיבות ביצוע התאונה-תאונה שהתרחשה בנסיעה לאחור, לחומרת החבלות שנגרמו להולכת הרגל וכן הפנתה לפסיקה ממנה בקשה ללמוד כי מתחם העונש ההולם ביחס לחבלות של ממש נע בין 3 ל- 9 חודשי מאסר בפועל ובתקופת פסילה מלקבל או להחזיק רישיון הנהיגה הנעה בין 11 ל- 36 חודשים. לאור אלה עתרה המאשימה לגזור על הנאשם מאסר בפועל, פסילת רישיונו לשלוש שנים והטלת קנס.

3. ב"כ הנאשם מנגד, עתר להסתפק בעונשים אשר נגזרו על הנאשם בעקבות הרשעתו הראשונה, כשלטענתו לא נשתנה דבר מאז ועד היום מבחינת מסד הנתונים שעמד בפני בית המשפט בעת גזירת הדין. ב"כ הנאשם טען לרשלנות תורמת של הולכת הרגל אשר חצתה הכביש שלא במעבר חצייה, טען כי הנאשם מצר על תוצאות התאונה והפנה ל"רצונו העז", להגיע לערכאת הערעור, כך לדבריו.

4. הנאשם בדבריו לעונש טען, כי "לא הייתה שום תאונה קשה" כי הוא "מרגיש שלא מדברים" עליו, כי הוא לא מרגיש כי הוא גרם לפגיעה, אולם הוא כואב את הפגיעה בהולכת הרגל, טען כי הוא מתחרט על מה שקרה, אלא שהאמת שלו "שונה מזו של בית המשפט שלא מדברת אלי בכלל". מכלל דבריו לעונש עלה כי גם כעת, הנאשם אינו מפנים את חומרת התנהלותו ואינו מקבל עליו כל אחריות לאירוע התאונה, תוך שהוא מנסה להרחיק עצמו מאירוע התאונה.

5. כעולה מהכרעת הדין ומהראיות שנשמעו, הנאשם הסיע רכבו לאחור, במהירות, מבלי שנקט באמצעים

הדרושים למניעת פגיעה בהולכת רגל, אשר אותה עת חצתה הכביש שלא במעבר חצייה, נמנע מלעקוב אחריה במבטו ואף שהיה מודע לקיומה הסתפק בהשערה כי היא תחצה הכביש במעבר חצייה, פגע בה וגרם לה לחבלות של ממש שאינן פשוטות כלל ועיקר.

6. נכון הוא כי ביחס לאותו אירוע ממש כבר נגזר דינו של הנאשם בראשונה ואולם גזר הדין שבטל ניתן לאחר שמיעת שתי עדות תביעה בלבד (הולכת הרגל והעדה הניטרלית), בעוד כעת הנאשם הורשע לאחר שמיעת כלל העדים ולאחר שבית המשפט נחשף למלוא הראיות וחשוב מאלה התרשם מרף רשלנותו וחומרת רשלנותו של הנאשם באירוע התאונה. עוד נחשף בית המשפט לסירובו המתמשך, גם כעת, של הנאשם ליטול אחריות ולהפנים את חומרת התנהלותו.

7. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, הינה אחד מהשיקולים אותם קבע המחוקק, כי על בית המשפט לשקול בתוך מתחם העונש ההולם (וראו סעיף 40 יא(4) לחוק העונשין, תשל"ז-1977). כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם, עם זאת אין לזקוף לחובת הנאשם (וראו סעיף 40 יא(6) לחוק העונשין).

8. ברע"פ 5094/12 מוחמד חטיב נגד מדינת ישראל (מיום 8.7.12) נדונה בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של כב' השופט רענן בן-יוסף (מחוזי ת"א) במסגרתו נדחה ערעור על הכרעת גזר דינו של בית המשפט לתעבורה. בעניין זה הקל בית המשפט לתעבורה בעונשו של הנאשם לאחר שהודה במיוחס לו. אותו נאשם לאחר מכן חזר בו מהודיה, בית המשפט שמע הראיות והרשיעו בשנית תוך שהחמיר בעונשים אשר נגזרו עליו. בית המשפט העליון, כב' השופט רובינשטיין התייחס לאמור וקבע:

"אך, הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל. משבטל גזר הדין הראשון לבקשתו של המבקש- אין להלום תלונה מצדו על ההחמרה בעונשו. יש להזכיר לענייננו, כי חומרת העונש כשלעצמה אינה מהווה ככלל עילה למתן רשות ערעור..".

9. בעניין העונש שנגזר על הנאשם שלפני בגזר הדין הראשון, קבע כב' השופט רענן בן-יוסף בפסק-דינו מיום 8.1.15, כי הוא **"איננו עונש כבד, איננו עונש מחמיר בנסיבות התרחשות התאונה של נהיגה לאחור ופגיעה קשה למדי של הנפגעת".**

10. עולה אפוא כי עתה ובשונה מגזר הדין הראשון, נפרסה בפני בית המשפט מלוא המסכת הראייתית וכן נחשפה רשלנותו החמורה של הנאשם באירוע התאונה וסירובו ליטול אחריות על חלקו ואחריותו לאירוע התאונה. נתונים אלה בהחלט מאפשרים ואף מצדיקים החמרה בעונשו של נאשם זה.

מנגד, בית המשפט נחשף לרשלנותה של הולכת הרגל, אשר חצתה הכביש שלא במעבר חצייה, מאחורי רכבו של הנאשם.

ב"כ הנאשם העלה בטיעונו לעונש "בחצי פה" טענה בדבר קיומה של רשלנות תורמת זו מצדה של הולכת הרגל. טענה זו לא נטענה על ידי הסנגור בעת מתן גזר הדין הראשון.

על בית המשפט לשקול טענה זו כחלק ממכלול השיקולים בבואו להחליט האם להחמיר בעונשו של הנאשם אם לאו.

11. כזכור, מתחם העונש ההולם ביחס לאירוע התאונה, נותח בהרחבה בגזר הדין הראשון וכך גם כלל הפרמטרים הנדרשים בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, תוך הפנייה לטווחי הענישה ולפסיקה הרווחת.

12. כעת, בבואי לגזור את דינו של הנאשם לאחר הרשעתו בפעם השנייה, שקלתי שוב את כלל הנתונים ואף את אלה הנוספים שנפרסו לפני בעת שמיעת הראיות והכרעת דינו של הנאשם, והגעתי למסקנה כי אף שכאמור בהחלט ישנה הצדקה וישנו מקום להחמיר בעונשו של הנאשם, הרי שלנוכח רשלנותה התורמת של הולכת הרגל, אשר חצתה הכביש שלא במעבר החצייה, יש להותיר עונשו של הנאשם כפי גזר הדין הראשון, תוך עשיית חסד עמו, כך ממש.

13. לפיכך ובמכלול נסיבות ונתונים נוספים אלה, אני שבה וגוזרת את עונשו של הנאשם, בתוך המתחם אותו קבעתי בגזר הדין הראשון ואשר נכון גם לגזר דין זה, לעונשים הבאים:

א. קנס בסך של 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.5.15. הנאשם יפנה למזכירות בית המשפט לצורך קבלת שובר תשלום הקנס.

ב. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 5 חודשים.

ג. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת למשך 3 חודשים, על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך ₪10,000 למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה דומה לעבירות בהן הורשע. ההתחייבות תיחתם ותופקד בתיק בית המשפט בתום הדיון. לא יחתום הנאשם על ההתחייבות תוך הפקדתה בתיק בית המשפט עד למועד הנ"ל, יאסר למשך 7 ימים.

זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ה, 19 אפריל 2015, בהעדר
הצדדים.